

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/2016-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AQUAPARK Poprad, s. r. o., Športová 1397/1, Poprad, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Lebovič, s. r. o., Mlynské nivy 73/a, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Filipa Leboviča, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 74/2013 z 30. júla 2015 a takto

r o z h o d o l :

O d k l a d á vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 74/2013 z 30. júla 2015 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AQUAPARK Poprad, s. r. o., Športová 1397/1, Poprad (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 ECdo 74/2013 z 30. júla 2015 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení povinnej účastníčkou exekučného konania vedeného na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 7 Er 370/2010. Okresný súd Poprad svojím uznesením č. k. 7 Er 370/2010-472 z 19. decembra 2011 vyhovel námietkam sťažovateľky (p povinnej) proti exekúcii. Uznesenie súdu prvého stupňa bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 CoE 60/2012, 20 CoE 65/2012 z 29. novembra 2012.

3. Oprávnený v exekučnom konaní podal proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2012 dovolanie v časti výroku o potvrdení uznesenia súdu prvého stupňa o vyhovení námietkam proti exekúcii. Najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol namietaným uznesením sp. zn. 1 ECdo 74/2013 z 30. júla 2015. Namietaným rozhodnutím najvyšší súd ako súd dovolací zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho v časti výroku o potvrdení uznesenia súdu prvého stupňa o vyhovení námietkam proti exekúcii a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Zrušenie uznesenia odvolacieho súdu odôvodnil, ako uvádza sťažovateľka, v zásade tým, že *«právne závery vyslovené odvolacím súdom sú nepreskúmateľné, odôvodnenie zmätočné, poukazy na súdne rozhodnutia neprislúchajúce a odôvodnenie rozhodnutia nereagujúce na zásadnú argumentáciu odvolateľa. V dôsledku toho mal odvolací súd svojím postupom odňať oprávnenému možnosť konať pred súdom. Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci bola splnená podmienka prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v čase podania dovolania (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) a zároveň tým*

bola daná aj jeho dôvodnosť. Ďalšie námietky dovolateľa považoval najvyšší súd za právne bezvýznamné (str. 12 namietaného rozhodnutia).»

4. Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 190/2016 zo 7. apríla 2016 sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľka v sťažnosti žiada, aby ústavný súd rozhodol aj o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 74/2013 z 30. júla 2015. Opodstatnenosť žiadosti o odklad vykonateľnosti odôvodňuje takto: *„Zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšším súdom na základe namietaného rozhodnutia došlo fakticky k obnoveniu predtým právoplatne skončeného konania o námietkach proti exekúcii. Vzhľadom na tento charakter namietaného rozhodnutia by mal Krajský súd v Prešove teraz opätovne prejednať odvolanie podané oprávneným a opätovne o ňom rozhodnúť. Pokiaľ by toto rozhodnutie bolo vydané ešte pred rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky o tejto sťažnosti, mohol by nastať stav, keď síce namietané rozhodnutie najvyššieho súdu bude zrušené, ale medzitým bude na jeho základe vydané iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Tým by vznikol na strane sťažovateľa stav výraznej právnej neistoty. Podľa názoru sťažovateľa je preto odôvodnená potreba odkladu vykonateľnosti namietaného rozhodnutia, čím sa zabezpečí, že všeobecné súdy nebudú až do meritórneho rozhodnutia o tejto sťažnosti pokračovať v konaní vo veci samej.“*

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

10. Právna úprava dočasného opatrenia začlenená systematicky do šiesteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konanie o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy podľa čl. 127a ústavy) primárne reflektuje právny stav, podľa ktorého ústavný súd pri svojom rozhodovaní nie je viazaný žiadnou lehotou, a preto je potrebné - aj s ohľadom na možnosť dlhšieho trvania rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby - poskytnúť potrebnú predbežnú ochranu ohrozeným právam sťažovateľa.

11. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dôvodov sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľka osvedčila existenciu predpokladov na zabezpečenie toho, aby sa prípadný výsledok konania pred ústavným súdom nezmaril v dôsledku napadnutého uznesenia, ktorým najvyšší súd v časti zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove a v rozsahu zrušenia vec vrátil vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Bez tohto zabezpečovacieho prostriedku by totiž podľa názoru ústavného súdu

mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľky, ktorá by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Návrh sťažovateľky na rozhodnutie o dočasnom opatrení v tejto časti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

12. Inak povedané, ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti označeného uznesenia najvyššieho súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde (majúc na zreteli ujmu, ktorá by sťažovateľke mohla vzniknúť výkonom rozhodnutia najvyššieho súdu, v pomere k ujme, ktorá môže vzniknúť tretím osobám pri odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia).

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, t. j. odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

14. Uložené dočasné opatrenie podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde zanikne najneskoršie ex lege nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení. Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016